

Pytania prejudycjalne

Czy klauzulę 5 pkt 1 porozumienia ramowego zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) w sprawie pracy na czas określony, stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 1999/70/WE⁽¹⁾ z dnia 28 czerwca 1999 r. należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie stosowaniu art. 1 ust. 95, 131 i 132 ustawy nr 107 z 2015 r. państwa włoskiego, które przewidują zatrudnienie na stałe nauczycieli zatrudnionych na czas określony na przyszłość, bez skutku wstecznego i bez odszkodowania, jako środki proporcjonalne, wystarczająco skuteczne i odstrasżające, aby zagwarantować pełną skuteczność norm porozumienia ramowego w związku z naruszeniem tego porozumienia z powodu zawierania w sposób stanowiący nadużycie kolejnych umów na czas określony w okresie poprzedzającym okres, w którym wymienione w tych normach środki mają wywierać skutki?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC (Dz.U. L 175, s. 43).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidshof te Antwerpen (Belgia) w dniu 21 sierpnia 2017 r. – Christa Plessers/PREFACO NV, Belgische Staat

(Sprawa C-509/17)

(2017/C 374/27)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Arbeidshof te Antwerpen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Christa Plessers

Strona pozwana: PREFACO NV, Belgische Staat

Pytanie prejudycjalne

Czy prawo przejmującego do dokonania wyboru przewidziane w art. 61 § 4 (obecnie art. 61 § 3) belgijskiej ustawy z dnia 31 stycznia 2009 r. w sprawie ciągłości przedsiębiorstw (ustawa WCO) – jako część tytułu 4 tej ustawy regulującego „reorganizację sądową w trybie przejęcia pod nadzorem sądu” jest zgodne z europejską dyrektywą Rady 2001/23/WE⁽¹⁾ z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów, w szczególności z art. 3 i 5 tej dyrektywy w zakresie, w jakim ta „reorganizacja sądowa w trybie przejęcia pod nadzorem sądu” jest dokonywana w celu zachowania całości lub części przedsiębiorstwa zbywającego lub jego działalności?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady z dnia 12 marca 2001 r., Dz. U. 2001, L 82, s. 16).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okresný súd Bratislava II (Słowacja) w dniu 22 sierpnia 2017 r. – postępowanie karne przeciwko ML

(Sprawa C-510/17)

(2017/C 374/28)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Okresný súd Bratislava II

Strona w postępowaniu głównym

ML

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy okoliczność, że organy krajowe nie przekazują osobie zatrzymanej, przebywającej w areszcie, pisemnego pouczenia zawierającego wszystkie (czyli kompletne) informacje określone w art. 4 ust. 2 dyrektywy 2012/13/UE⁽¹⁾ (w szczególności o prawie dostępu do materiałów sprawy), ani nie umożliwiają zakwestionowania takiego braku informacji zgodnie z art. 8 ust. 2 dyrektywy 2012/13/UE, jest zgodna z art. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/13/UE z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym, z art. 8 ust. 2 dyrektywy 2012/13/UE, z prawem do wolności i bezpieczeństwa osobistego określonym w art. 6 karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), z prawem do obrony określonym w art. 48 ust. 2 karty oraz z prawem do rzetelnego procesu sądowego określonym w art. 47 karty? W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na to pytanie, czy takie naruszenie prawa Unii Europejskiej wpływa na każdym etapie postępowania karnego na legalność pozbawienia wolności osobistej, w drodze zatrzymania i w przypadku stosowania tymczasowego aresztowania, poza długotrwałym pobytem w tym areszcie, z uwzględnieniem art. 6 karty i art. 5 ust. 1 lit. c) europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności? Czy na odpowiedź na poprzednie pytania ma wpływ okoliczność, że osoba zatrzymana została oskarżona o popełnienie poważnego przestępstwa, za które przepis krajowy przewiduje karę pozbawienia wolności w minimalnym wymiarze 15 lat?
- 2) Czy przepis krajowy, taki jak art. 172 ust. 3 słowackiego kodeksu karnego, który sankcjonuje nielegalny handel narkotykami i uniemożliwia sędziemu nałożenie kary pozbawienia wolności w wymiarze poniżej 15 lat i uwzględnienie zasady indywidualizacji kar, jest zgodny z art. 4 decyzji ramowej Rady 2004/757/WSiSW⁽²⁾ z dnia 25 października 2004 r. ustanawiającej minimalne przepisy określające znamiona przestępstw i kar w dziedzinie nielegalnego handlu narkotykami, z zasadą lojalnej współpracy określoną w art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej i z art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, z art. 82 i 83 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, z prawem do rzetelnego procesu sądowego ustanowionym w art. 47 karty, z zasadą proporcjonalności kar ustanowioną w art. 49 ust. 3 karty oraz z zasadami proporcjonalności, jedności, skuteczności, nadrzędności prawa Unii? Czy na odpowiedź na to pytanie ma wpływ okoliczność, że nielegalnego handlu narkotykami nie dopuściła się organizacja przestępcza w rozumieniu prawa Unii Europejskiej? Czy pojęcie organizacji przestępczej, zgodnie z postanowieniami art. 1 decyzji ramowej Rady 2008/841/WSiSW⁽³⁾ z dnia 24 października 2008 r. w sprawie zwalczania przestępczości zorganizowanej, ma niezależny zakres w świetle utrwalonego orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości dotyczącego warunków jednolitego stosowania prawa Unii?

⁽¹⁾ Dz.U. 2012, L 142, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2004, L 335, s. 8.

⁽³⁾ Dz.U. 2008, L 300, s. 42.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Słowenia) w dniu 4 września 2017 r. – Milan Božičević Ježovnik/Republika Slovenii

(Sprawa C-528/17)

(2017/C 374/29)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Milan Božičević Ježovnik

Strona pozwana, Druga strona postępowania: Republika Slovenii